చేతిలో కత్తి - మెడలో త్రాచు

ప్రతాప రవిశంకర్

ఎర్రగా వుంది-వాలుజడ వేసుకుంది. జడ చివర ప్లాస్టిక్ క్లిప్ వుంది....తలలో వాడిపోయిన గులాబి పువ్వు నల్లగా కనిపిస్తోంది. చెవులకు ఎరుపురంగు గుండ్రటి దుద్దులు. నుదుటిమీద చిన్న తిలకంబొట్టు—కళ్ళనిండా కాటుక—ఆమె నీలంరంగు ఫుల్ వాయిలు చీర కట్టుకుంది. అదే కలరు బ్లవుజు వేసుకుంది. పాదాలకు నల్లటి చెప్పులు....భుజానికి పసుపురంగు లెదర్ బ్యాగ్ వేల్లాడుతోంది....

గేటుముందు నిలబడి లోపలకు చూస్తోంది.

ఆమె ఆ రోడ్డు చివరనించి ఒక్కొక్క ఇంటినీ జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ రావటాన్ని గూర్ఖా ఎప్పుడో చూశాడు. అందుకే ఆమె అక్కడ నిలబడి లోపలకు చూస్తుంటే "ఎవరు కావాలి?" అనడిగాడు.

"దేవరాజుగారి ఇల్లు ఇదే కదూ" అన్నది.

"అవును"

"ఆయన యింట్లో ఉన్నారా?"

"ఉన్నారు....ఇంకో గంట తర్వాత బయటకు వెళ తారు."

గూర్ఖా చెప్పగానే 'ఆయన్ని కలుసుకోవాలి' అని లోపలకు నడిచింది.

గూర్ఖా ఆమెనే చూస్తున్నాడు. ఆమె అతని దృష్టిని ఆకర్షించింది. ఆమె అందమయినది. ఎవరినయినా ఆమె అందం నిలబడి చూసేలా చెయ్యగలదు.

పూల మొక్కల మధ్యగా వుంది సన్నని దారి....రక రకాల మొక్కలు యెండలో చిన్నగా కదులుతున్నాయి వీస్తున్న గాలికి.

ఓవైపు కారు గ్యారేజ్.

వరండాలోకి వెళ్ళింది ఆమె. ఒక్కక్షణం అక్కడ నిలబడిన తర్వాత లోపల్నించి పనిమనిషి వచ్చింది.

"ఎవరు కావాలి?" అన్నది ఆమెను చూసి.

"దేవరాజుగారు."

"ఆ గదిలో కూర్చోండి. చెబుతాను."

లోపలకు వెళ్ళిపోయింది పనిమనిషి.

పనిమనిషి చూపించిన విజిటర్స్ గదిలోకి వెళ్ళింది.... రెండు సోఫాలు మధ్యన టీపాయ్ ఉన్నాయి. టీపాయ్ మీద యాష్ట్రే ఓ దంతపు ఏనుగుబొమ్మ ఉన్నాయి.

సోఫాలో కూర్చుంది ఆమె.

గది గోడలకు రెండు ప్రకృతి వర్ణచిత్రాలు ఉన్నాయి.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

భుజానికి ఉన్న బ్యాగ్ లోనించి కర్చీఫ్ బయటకుతీసి మొహాన్ని తుడుచుకుంది ఆమె.

అయిదు నిముషాలు గడిచాయి.

రోడ్డుమీద అప్పుడప్పుడు పరుగులు తీస్తున్న వాహ

నాల చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

బయటకు చూస్తోంది ఆమె!

పనిమనిషి బయటకువచ్చి "అయ్యగారు లోపలకు రమ్మంటున్నారు" అని చెప్పింది.

లేచి నిల్చుని పమిటను సర్దుకుని గబగబా పనిమనిషి వెనుక లోపలకు నడిచింది. పనిమనిషి ఆమెను ఓ గదిలోకి తీసుకెళ్ళింది.

ఆ గదిలో ఉన్న ఇనుప కుర్చీలో దేవరాజు కూర్చొని వున్నాడు. ఆయనకు నలభై యేళ్ళు దాటి ఉంటాయి. జుట్టు అక్కడక్కడ నెరిసి ఉంది. కుర్చీలో వెనక్కువాలి సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాడు.

ఆమెను చూడగానే "కమిన్ .... ఇలా కూర్చో" అన్నాడు తన ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీ చూపించి.

నమస్కారంచేసి ఆయన చూపించిన కుర్చీ లో కూర్చున్నదామె.

తర్వాత బ్యాగ్ తెరిచి ఓ అంటించిన కవరును బయటకు తీసి ఆయన చేతికి ఇచ్చి "గజపతిరావుగారు పంపించారు" అన్నది చిన్నగా.

దేవరాజు కవరును ఓ పక్క చించి అందులోనించి ఓ ఉత్తరాన్ని బయటకు తీశాడు.

'డియర్ దేవరాజు—ఈ ఉత్తరాన్ని తీసుకొచ్చిన ఈ అమ్మాయి పేరు మంగళ. నా దూరపు బంధువుల అమ్మాయి. బియ్యే చదువుతూ మధ్యలో ఆపేసింది పరిసితులవల్ల .... చెప్పు చెయ్యటం వచ్చు. ప్రస్తుతం కష్టాల్లో ఉంది. నీడను కోల్పోయింది. అందుకే నీ దగ్గరకు పంపుతున్నాను. ఏదయినా ఉద్యోగం చూపించు. మంచిమనిషి. ఇంతకంటే రాయటానికి ఏమీ లేదు. ఉంటాను మరి—

కృతజ్ఞతలతో——నీ గజపతిరావు'

దేవరాజు ఆ ఉత్తరాన్ని చదివి మంగళను చూశాడు.

ఆశగా అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తోంది.

'అందమైన అమ్మాయి' అనుకున్నాడు ఆయన.

"ఎటువంటి ఉద్యోగం చేయగలవు?"

దేవరాజు ఉత్తరాన్ని మడిచి కవరులో వుంచుతూ అడిగాడు.

"మీ ఇష్టం సర్. ఎలాంటి ఉద్యోగమైనా చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాను."

"టైపిస్టు ఉద్యోగం చెయ్యగలవా?"

"చెయ్యగలను సర్."

"ఎక్కడో కాదు. మా ఆఫీసులోనే. నాకు ప్లాస్టిక్ గూడ్స్ తయారుచేసే ఫాక్టరీ వుంది. నీ అదృష్టం.... రెండ్రోజుల క్రితమే టైపిస్టు సులోచన పెళ్ళిచేసుకొని ఉద్యోగం వదులుకుని వెళ్ళిపోయింది. ఇప్పుడా ఉద్యోగం ఖాళీగానే వుంది. నువ్వు అందులో చేరవచ్చు."

మరో సిగరెట్టును వెలిగించుకున్నాడు దేవరాజు.

"థాంక్స్ సర్" అన్నది కృతజ్ఞతగా మంగళ.

"సిన్సియర్‌గా వర్క్ చెయ్యాలి" అన్నాడు పొగను వదులుతూ.

తల వూపింది.

"ఎప్పుడొచ్చావ్ ఈ వూరు?"

"నిన్న రాత్రి."

"ఎక్కడ దిగావ్?"

"నాకు తెలిసిన ఓ విధవామె ఇంట్లో."

"అక్కడే వుంటావా?"

"లేదండీ....ఎక్కడయినా ఓ గదిని అద్దెకు తీసుకుందా మనుకుంటున్నాను."

"అనవసరం. నువ్వు ఈ ఇంట్లోనే వుండొచ్చు."

మంగళకు ఆయన మాటలు ఎంతో సంతోషాన్ని కలిగించాయి.

"థాంక్స్ సర్" అన్నది మళ్ళీ.

"నో థాంక్స్. నువ్వు ఎందువల్లనో నన్ను ఆకర్షించావు. మంచిదానివనిపించింది. నువ్వు ప్రతి విషయానికీ థాంక్స్ చెప్పవలసిన అవసరం లేదు. రోజూ నాతోపాటే కార్లో ఆఫీసుకు రావొచ్చు."

దేవరాజు సగంవరకు కాలిన సిగరెట్టును యాష్ ట్రేలో పడేశాడు.

మంగళ ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యింది. ఆమెకు ఆనందంతో మాటలుకూడా రాలేదు.

"అన్నట్టు నాకు భార్యా—కూతుళ్ళు లేరు. ఈ ఇంట్లో వుండేది నేను నా కొడుకు నరేంద్ర .... ఈ రోజు నించి నువ్వు."

దేవరాజు ఆ మాటలు చెప్పగానే అప్పటివరకూ మంగళ మొహంలో వున్న సంతోషం ఎగిరిపోయింది. ఆమె మొహం అదోలా ఐపోయింది.

2

డి.ఆర్. ప్లాస్టిక్స్ ఆఫీసులోనించి బయటకు వచ్చింది మంగళ.

ఆమె ఎర్రటి చీర కట్టుకొంది. అదే రంగు బ్లౌజు వేసుకొంది. ఉదయం నించీ పని చెయ్యటంవల్ల ఆమె మొహంలో అలసట కనిపిస్తోంది.

రోడ్డు పక్కగా నడుస్తోంది.

సాయంత్రం కావటంవల్ల రోడ్డు రద్దీగా వుంది. ఆఫీసులు వదిలే సమయం. ఆటోలు రివ్వున పరుగులు దీస్తున్నాయి.

చల్లని గాలి వీస్తోంది. మంగళ పమిట గాలికి రెపరెపలాడుతూ ఎగురుతోంది.

తల వంచుకొని నడుస్తోంది. ఇంకొంచెం దూరం నడిస్తే బస్టాపు వస్తుంది. ఆమె తల వంచుకొని నడుస్తూ వుండటంవల్ల ఆమె వెనుక ఓ మనిషి ఆమెనే అనుసరిస్తూ నడవటం మంగళ గమనించలేదు.

ఐదు నిముషాల తర్వాత మంగళ బస్టాపు దగ్గరకు వచ్చింది. అప్పటికే అక్కడ చాలామంది నిలబడి వున్నారు.

మంగళ ఓ పక్కగా నిలబడింది. బస్సులకోసం ఎదురు చూస్తున్న మగాళ్ళ చూపులు ఆమె మీదికి మళ్ళాయి.

ఆమె అందం వాళ్ళను ఆకర్షించింది. ఆమెను వెంబడిస్తున్న మనిషి ఆమె పక్కగా వచ్చి నిలబడ్డాడు.

మంగళ అతన్ని చూడలేదు.

చిన్నగా దగ్గాడు అతను.

తలెత్తింది ఆమె. అతన్ని చూసింది. ముప్పయ్యేళ్ళు దాటి వుంటాయి. సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నాడు. పక్కకు దువ్విన క్రాపు. గీతల షర్టు వేసుకొన్నాడు. నల్లప్యాంటు. కాళ్ళకు మామూలు చెప్పులు.

ఒక్కసారి అతన్ని చూసి తల దించుకుంది మంగళ.

ఏదో బస్సు వచ్చింది. ముందుకు కదిలారు జనం. కాని బస్సు ఆగలేదు. బస్టాపుకు దూరంగా వెళ్ళి ఆగింది.

కొంతమంది పరుగుతీశారు మగాళ్ళు.

ఆడవాళ్ళు ఆగిపోయారు. మంగళ ఎక్కవలసిన బస్సు వచ్చింది. అంతగా దాన్లో మనుషులు లేరు. తను నిలబడిన చోటునించి కదిలింది ఆమె.

"మంగళా" పిల్చాడతను చిన్నగా.

ఉలిక్కిపడింది ఆమె.

అతని కళ్ళలోకి చూసింది.

"నీతో మాట్లాడాలి" చిన్నగానే అన్నాడు.

బస్సులో జనం ఎక్కుతున్నారు. ఆ బస్సుపోతే మళ్ళీ నలభైనిముషాలదాకా బస్సు లేదు.

ఎవరతను? తనతో ఏం మాట్లాడాలి?? ఇతన్ని ఇంతకు ముందు ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఎవరై వుంటాడు? ఆలోచిస్తోంది మంగళ.

"నీతో మాట్లాడాలి."

"మీరెవరో నాకు తెలీదు" మంగళ అన్నది.

"తెలీదు. కాని-నువ్వు నాకు తెలుసు. అందుకే నీతో మాట్లాడాలంటున్నాను."

అతని మాటలు సౌమ్యంగా వున్నాయి.

కదులుతున్న బస్సువైపు చూసింది మంగళ. ఏం చెయ్యాలి? ఇతను తనతో ఏ విషయం గురించి మాట్లాడతాడో తెలీదు. ఆగిపోవటమా? వెళ్ళిపోవటమా?

"ఆ బస్సు పోయినా ఫర్వాలేదు. మరో బస్సు అర గంటలో వుంది" అన్నాడతను.

"మాట్లాడండి" అన్నది మంగళ బస్సు వెళ్ళిపోగానే.

"ఇక్కడ కాదు."

"ఏం?"

"కొంచెం రహస్యం."

"రహస్యమా?"

"అవును. అందుకే ఇంకెక్కడికయినా వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం. అనవసరంగా భయపడకు. నేను నీకు శ్రేయోభిలాషినే."

మంగళ యింక ఆలోచించలేదు.

ముందుకు కదిలింది. అతనుకూడా అక్కడినించి కదిలాడు.

చీకటి పడుతోంది. ఒక్కొక్కటే దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

"థాంక్స్ మంగళా నన్ను నమ్మి వస్తున్నందుకు" నడుస్తూ అన్నాడతను.

రోడ్డు ప్రక్కగా ఓ హోటలు వుంది.

దాన్లోకి నడిచాడు అతను. అతని వెనకే మంగళ వెళ్ళింది. 'ఫామిలీ' రూములోకి వెళ్ళారు. ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు.

కూర్చున్న తర్వాత "నువ్వు పులి నోట్లో చిక్కుకొన్నావు," అన్నాడతను.

ఉలిక్కిపడింది ఆమె మరోసారి.

"ఏమిటి మీరంటున్నది?" అంది అతన్ని అనుమానంగా చూస్తూ.

"అవును. దేవరాజు పులిలాంటి మనిషి. నువ్వు గొప్ప ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నావు."

"వివరంగా చెప్పండి. అసలు మీరెవరు? నేను దేవరాజుగారింట్లో ఉంటున్నట్టు మీకెలా తెలుసు?" భయంగా అడిగింది మంగళ.

ఆమెకు అంతా మిస్టరీలా తోచింది.

నవ్వాడు అతను.

"నేనెవరో నీకు అనవసరం. నీ గురించి నాకు యెలా

తెలుసునో చెప్పను. కాని నువ్వు ప్రమాదంలో ఇరుక్కు న్నావని చెప్పటానికే వచ్చాను. నిన్ను వెంటనే ఆ ఉద్యోగంలోనించి ఆ దేవరాజు కబంధ హస్తాలనించి బయట పడమంటున్నాను. ఆ పైన నీ యిష్టం" సిగరెట్టు వెలిగించాడతను.

సర్వర్‌కు కాఫీ ఆర్డరిచ్చాడు.

మంగళకు తల తిరిగినట్లనిపించింది. ఆ మేను నిలువునా భయం ఆవహించింది. కొంచెంసేపు ఏమీ మాట్లాడలేక పోయింది. అతన్నే చూస్తూ ఉండిపోయింది.

పొగను రింగులుగా వదులుతున్నాడు.

సర్వరు కాఫీ తీసుకొచ్చాడు.

ఇద్దరూ చెరో కప్పు తీసుకున్నారు.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?"

"నాకంతా అయోమయంగా ఉంది. ప్లీజ్. వివరంగా చెప్పండి."

"ఇంతకంటే ఏమీ చెప్పలేను. దేవరాజు మంచివాడు కాదు. ఆయన చట్టవిరుద్ధమయిన మనిషి. ఆ యిల్లొక యమకూపం. అందులో నీలాంటి అందమైన ఆడది ఇరుక్కోవటం నేను సహించలేను. అందుకే చెబుతున్నాను. ఆలోచించు. వెంటనే ఆ నరకంనించి బయటకు వచ్చెయ్."

కప్పు కింద పెట్టింది మంగళ. కర్చీఫ్‌తో మొహానికి పట్టిన చెమటను తుడుచుకుంది.

"నా పరిస్థితి మీకు తెలియదు. నేను కష్టాల్లో వున్నాను. నాకు ఉద్యోగం అవసరం."

"ఉద్యోగం కోసం జీవితాన్ని నాశనం చేసుకుంటావా?" వెంటనే అడిగాడతను మంగళ కళ్ళల్లో సూటిగా చూస్తూ.

"ఉద్యోగం లేకుండా యెలా బతగ్గలను?" హీన స్వరంతో అడిగిందామె.

"ఇంకో ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నించు."

"ఇంకో ఉద్యోగం అంత సులభంగా దొరుకుతుందా? అప్పటివరకు ఎక్కడ ఉండగలను?"

"నువ్వు ఈ వూరు రాగానే ఎక్కడ ఉన్నావో అక్కడే వుండు. ఇంకో ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నించు. అప్పటివరకు బతకటానికి కావలసిన డబ్బు నేనిస్తాను."

"మీరా? మీకేమిటి నా గురించి ఇంత ఇంట్రెస్టు?"

"నీ గురించేకాదు. ఆపదలో యిరుక్కుంటున్న ఏ ఆడ దానికయినా నా సహాయం లభిస్తుంది."

"ఇంతకీ మీ రెవరు?"

"చెప్పను.... ఇప్పుడా అవసరం లేదు."

"మీ పేరు?"

"అదికూడా అనవసరమే. ఐనా చెబుతాను. నువ్వు ఏదో ఒక పేరుతో నన్ను పిలవాలి కదా. మోహన్ అనుకో," నవ్వుతూ చెప్పాడు.

అతను మంగళ కళ్ళకు చిత్రమయినవాడిలా అగుపించాడు.

"మీ మాటలు నమ్మశక్యంగా అనిపించటంలేదు. నా దృష్టిలో దేవరాజుగారు మంచిమనిషి. ఎటువంటి ఆధారాలూ చూపకుండా ఆయన దుర్మార్గుడంటే నమ్మ లేకుండా ఉన్నాను. ఆయన మంచివాడు కాదని అనిపించిన మరుక్షణమే నేను ఆ యింటినించి, ఉద్యోగంలోనించి బయటకు వచ్చేస్తాను. అప్పటివరకూ నేను ఆ ఇంట్లోనే ఉంటాను. ఆ ఉద్యోగమే చేస్తాను" అన్నది మంగళ.

అతను ఆశ్చర్యంగా ఆమెను చూశాడు. ఉన్నట్లుండి

మంగళ అలా మాట్లాడుతుందని అతను వూహించలేదు.

సిగరెట్ ను కింద పడేసి కాలితో తొక్కి "ఆల్ రైట్. నీ ఖర్మ నువ్వు అనుభవించు. ఆ నరక కూపంలో పడి గిలగిలా కొట్టుకో" అని విసురుగా లేచి బయటకు వెళ్ళిపోయాడతను.

భయంగా అతను వెళ్ళినవైపే చూస్తుండి పోయింది మంగళ.

3

రాత్రి పది గంటలు దాటింది.

తన గదిలో బెడ్ మీద పడుకొని ఏదో నవల చదువుతోంది మంగళ. చదువుతున్నదనేగానీ ఆమె ఆ రోజు తనని కలుసుకుని మాట్లాడిన మనిషి గురించే ఆలోచిస్తోంది.

అసలు అతనెవరు?

తన గురించి అతనికి యెలా తెలుసు?

దేవరాజు మనిషి మంచివాడు కాదా?

తను పులినోట్లో తల పెట్టిందా?

నరక కూపంలో ఇరుక్కుపోతోందా?

ఎంతవరకు నిజం? నిజంగా దేవరాజు మంచివాడు కాదా?

బహుశ అతను అబద్ధం చెప్పివుండాలి తనని భయ పెట్టటానికి. ఒకవేళ అతనికీ దేవరాజుకీ మధ్య శత్రుత్వం ఉందేమో!

ఆలోచనలతో మంగళకు నిద్ర ముంచుకు వచ్చింది.

లైటు అలా వెలుగుతూనే వుంది.

నిద్రలోకి జారిపోయింది మంగళ.

ఎంతసేపు నిద్రపోయిందో తెలియదు.

మంగళకు ఉన్నట్టుండి మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళు తెరిచింది.

గదంతా చీకటిగా ఉంది.

భయంతో ఒక్కసారి కళ్ళు మూసుకుంది.

గది యెందుకు చీకటిగా ఉంది? గదిలో దీపం ఎందుకు ఆరిపోయింది. కరెంటు ఫెయిలయిందా? ఏమై ఉంటుంది?

తనకి బాగానే గుర్తు. తను లైటు తీసెయ్యలేదు. ఆలోచిస్తూనే నిద్రపోయింది. చదువుతున్న నవల పక్కనే చేతికి తగులుతోంది.

ఆలోచిస్తోంది.

కళ్ళు తెరిచింది.

అంతా చీకటి. ఎవరో గదిలో చిన్నగా నడుస్తున్న చప్పుడు.

'గదిలో ఎవరు?' 'యెవరు తిరుగుతున్నారు?'

నిజంగా ఎవరైనా వున్నారా? లేకపోతే తన భ్రమా?

భ్రమకాదు. నిజంగానే యెవరో నడుస్తున్నారు. చప్పుడు వినబడుతోంది. ఆ ఆలోచన రాగానే మంగళకు ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది.

చీకట్లోకి చూసింది. గది గోడలు మసగ్గా కనపడుతున్నాయి. తర్వాత ఒక్కొక్క వస్తువే నల్లగా కనిపిస్తోంది.

మంగళ కళ్ళను అటూ ఇటూ తిప్పుతోంది. ఒక్క చోట ఆమె దృష్టి నిలిచిపోయింది.

గదిమూల బీరువా పక్కనే యెవరో నిలబడినట్లు అనిపించింది.

మంగళ భయంతో బిగుసుకుపోయింది.

ఒక్కసారి కళ్ళు మూసుకుని మళ్ళీ వెంటనే తెరి

చింది. కళ్ళను మరింత వెడల్పుచేసి చూసింది.

ఎవ్వరూ కనిపించలేదు.

తన భ్రమ అనుకుంది. మెల్లగా మంచంమీద లేచి కూర్చుంది.

కిటికీ తలుపులను తెరిచింది.

బయటకూడా అంతా చీకటిగా ఉంది. కరెంటు ఫెయిలయిందని గ్రహించింది. నక్షత్రాల వెలుగులో రోడ్డు, యిళ్ళు కనిపిస్తున్నాయి.

ఎంతోసేపు నిద్రపోలేదు. గదిలో ఏదో వస్తువు కిందపడి చప్పుడయింది.

ఉలిక్కిపడి నిద్ర లేచింది మంగళ.

గదిలో దీపం వెలుగుతోంది.

ఒక్కసారి వెలుగును చూడలేక కళ్ళు చిట్లించి చూసింది. గది మూలగావున్న బీరువా చాటునించి ఓ మనిషి కాలు-చెయ్యి బయటకు కనిపిస్తున్నాయి. ఆ మనిషి కత్తి చేతిలో దీపం వెలుతురులో తళ తళా మెరుస్తోంది.

అంతే....

భయంతో కెవ్వున కేక పెట్టింది మంగళ.

4

కళ్ళు తెరిచింది మంగళ.

ఆమె మొహమంతా తడిగా ఉంది.

ఎదురుగా దేవరాజు కనిపించాడు.

గదిలో లైటు వెలుగుతూనే ఉంది.

"భయపడకు మంగళా. నేను దేవరాజుని." అన్నాడాయన.

మంచంమీద లేచి కూర్చుంది. ఆయన కొంచెం

దూరంలో ఉన్న కుర్చీని దగ్గరగా లాక్కుని కూర్చుని "ఎందుకలా కేక పెట్టావ్? ఏదయినా పీడకల వచ్చిందా?" అని అడిగాడు.

తలను అడ్డంగా వూపింది కాదన్నట్టు.

మంగళ గుండెలు యింకా వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి.

కళ్ళముందు బీరువా చాటున నిలబడ్డ మనిషి కాలు, చెయ్యి-చేతిలో కత్తి కనిపిస్తున్నాయి.

భయంగా బీరువా వెనక్కి చూసింది.

అక్కడ యెవ్వరూ కనిపించలేదు. ఖాళీగా ఉన్న గోడ కనిపిస్తోంది.

"చెప్పు. ఏమయ్యింది? ఎందుకలా పెద్దగా అరిచావ్?" మళ్ళీ అడిగాడు దేవరాజు.

"నా గదిలోకి యెవరో ప్రవేశించారు" చిన్నగా చెప్పింది.

"ఈ గదిలోకా? ఎవరు?"

"ఏమో తెలీదు. మొత్తానికి యెవరో వచ్చారు."

"నువ్వు చూశావా?"

"చూశాను."

"ఎక్కడ?"

"ఆ బీరువా చాటున."

దేవరాజు లేచి బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు.

కాని పగిలిపోయిన ఏదో ఖాళీ మందు సీసా పెంకులు చిందరవందరగా అక్కడ కనిపించాయి.

"ఇక్కడ యెవ్వరూ లేరు" అన్నాడాయన.

"అక్కడే చూశాను. ఒక కాలు, ఒక చెయ్యి కని

పించాయి. ఆ చేతిలో పదునైన కత్తి కూడా ఉంది."

ఆ దృశ్యాన్ని గుర్తు తెచ్చుకుంటూ చెప్పింది.

"ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఇక్కడ యెవ్వరూ లేరు. నువ్వు ఎవరోన్ని చూశానంటున్నావు."

"నిజంగానే చూశాను. ఆ కత్తిని చూడగానే నేను కేక పెట్టాను. తర్వాత ఆ మనిషి ఈ గదిలోనించి వెళ్ళి పోయి ఉండొచ్చు."

"అసలు నువ్వు ఆ మనిషిని యెలా చూశావ్?"

తను కరెంటు పోయినప్పుడు ఒకసారి లేవటం-మళ్ళీ పడుకోవటం, ఏదో చప్పుడుతో మెలుకువవచ్చి దీపం వెలుతురులో బీరువా వెనుక తను ఓ మనిషి కాలు, చెయ్యి-చేతిలోవున్న కత్తినీ చూడటం గురించి చెప్పింది మంగళ.

ఆసక్తిగా విన్నాడు దేవరాజు.

తర్వాత "నీకెవరయినా శత్రువులున్నారా?" అని అడిగాడు.

"నాకా! నాకు తెలిసి ఎవ్వరూ లేరు. నాకు తెలీకుండా ఎవరయినా ఉన్నారేమో నాకు తెలీదు."

"తప్పకుండా ఉండివుండాలి. లేకపోతే కత్తి తీసుకొని ఎందుకు వస్తాడు అతనెవరో."

"నాకు అంతా అయోమయంగా ఉంది."

"భయపడకు. పెద్ద గండం గడిచిపోయింది."

"ఇంకోసారి ఇలాంటి ప్రయత్నం జరిగితే."

"నీ జాగ్రత్తలో నువ్వు వుండాలి. ఐనా నువ్వు పడుకోబోయేముందు గది తలుపులకు బోల్టు వెయ్యలేదా?"

"గుర్తులేదు."

"బహుశ వేసివుండవు. వేస్తే యెవ్వరూ లోపలకు

రాలేరు."

"అంతే అయుండాలి."

"పోలీసు రిపోర్టు యిస్తాను," అన్నాడు దేవరాజు సిగరెట్టు వెలిగించుకుంటూ.

"అందువల్ల ప్రయోజనంలేదు. ఏదయినా వస్తువులు పోయినట్లయితే పోలీసురిపోర్టు యిచ్చినా ఉపయోగం ఉంటుంది. ఇప్పుడు ఎవర్నని పోలీసులు పట్టుకోగలరు?" అన్నది మంగళ.

"అయితే ఏం చేద్దాం?"

"మీరన్నట్టు జాగ్రత్తగా వుండాలి. ఇంతకీ ఈ బీరువాలో ఏమున్నాయి?" బీరువాను చూపిస్తూ అడిగింది.

"ఏమీ లేవు. పనికిరాని కాయితాలు."

"ఒకవేళ ఈ బీరువాలో ఏవో నగలు వున్నాయని వాడు వచ్చాడేమో" అన్నది మంగళ ఆయన మొహం లోకి చూస్తూ.

"కావచ్చు. అంతే అయివుంటుంది. ఈ బీరువాని ఇక్కడనించి ఇంకో గదిలోని మార్పిస్తాను. ఇకనించీ నువ్వు కొంచెం జాగ్రత్తగా ఉండు." అని ఆ గదిలో నించి వెళ్ళిపోయాడు దేవరాజు.

మంగళ పగిలిపోయిన గాజు పెంకుల దగ్గరకు వెళ్ళింది ఏరి పారెయ్యటానికి.

5

టైపు చేస్తోంది మంగళ. మిషన్ మీద ఆమె చేతీవేళ్ళు సుతారంగా నాట్యం చేస్తున్నాయి.

ఆరోజు వర్కు బాగా వుంది. అందుకే మొహమంతా చెమట పట్టినా తుడుచుకోకుండానే గబగబా టైపు చేస్తోంది.

మంగళ దగ్గరకు ఫ్యాన్ వచ్చి "మిమ్మల్ని యెవరో ఫోన్‌లో పిలుస్తున్నారు" అని చెప్పాడు.

"నన్నా!" టైపు చెయ్యటం ఆపి అడిగింది.

"అవును మంగళని పిలవండి అంటున్నారు."

సీట్లోనించి లేచింది మంగళ.

ఫోన్ వున్న గదిలోకి నడిచి బల్లమీద పెట్టివున్న రిసీవర్‌ని తీసుకుని "హలో" అన్నది చిన్నగా.

"ఎవరు మంగళేనా?" ఓ మగాడి గొంతు వినిపించింది.

"అవును."

"ఏం నిర్ణయించుకొన్నావ్? ఆ యమకూపం నించి బయటపడదల్చుకోలేదా?"

"ఎవరు మీరు? మోహన్ గారా?"

"అవును. ముందు చెప్పు మంగళా. నువ్వు నా మాట వినదల్చుకోలేదా?"

ఒక్క నిముషం మంగళ మాట్లాడలేదు. తర్వాత "నాకు ఆయన మీద నమ్మకం వుంది. ఆ నమ్మకం పోనంత వరకు నేను బయటకు రాను" అన్నది.

"దేవరాజు నమ్మకంగానే నీ గొంతు కోస్తాడు."

"ఇన్ని మాటలు అనవసరం. ఆయన మంచివాడు కాదని మీరు నాకు ఏవయినా ఆధారాలు చూపించండి. నమ్ముతాను."

"ఆధారాలు కావాలా?"

"అవును."

"త్వరలోనే నిన్ను కలుసుకుని మాట్లాడుతాను. ఈ లోపల నువ్వు జాగ్రత్తగా వుండు. దేవరాజు ఉచ్చులో ఇరుక్కోకు" అని ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేశాడు.

రిసీవర్ని పెట్టేసి కొంచెంసేపు అక్కడే నిలబడి పోయింది మంగళ.

తర్వాత మెల్లగా వాడిపోయిన మొహంతో తన సీటు దగ్గరికి వచ్చింది.

ఆమెకు పైపు చెయ్యాలనిపించలేదు.

ఎవరీ మోహన్? ఎందుకిలా తనకి ప్రతి నిమిషం హెచ్చరిస్తున్నాడు??

ఇలాంటి ఆలోచనలతో సతమత మయిపోయింది మంగళ.

సాయంత్రం వరకూ ఎలాగో ఆఫీసులో గడిపింది.

ఆఫీసు వదలగానే బస్సులో ఇంటికి వచ్చింది.

నౌకరు తోటలో మొక్కలకు నీళ్ళు పెడుతున్నాడు. గూర్ఖా బయట నిలబడి బీడీ కాలుస్తున్నాడు. వంటమనిషి లోపల వంట ప్రయత్నంలో వుంది.

స్నానం చేసింది మంగళ.

మేడమీదకు వెళ్ళి నిలబడింది. బాగా చీకటిపడే వరకూ అక్కడే వున్నది. తర్వాత కిందకు వచ్చింది.

అప్పటికి దేవరాజు ఇంటికి రాలేదు.

ఎనిమిది గంటలయ్యింది. ఇంట్లో, తోటలో దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. నౌకరు ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

వంటమనిషి వంటచేసి వెళ్ళిపోయింది. ఇక ఆ ఇంట్లో మిగిలింది మంగళ.

ఆమెకు భయంగా వుంది ఆ యింట్లో ఉండాలంటే రాత్రి ఆ సంఘటన జరిగిన తర్వాత.

నిజంగా దేవరాజు మంచివాడు కాదేమో.

ఈ ఆలోచన మంగళలో అప్పుడప్పుడు వస్తోంది.

అయినా ఆయన్ని చూస్తూంటే అలాంటి మనిషిగా

అనిపించటంలేదు. ఆయన గురించి యెవ్వరూ చెడుగా చెప్పలేదు. గజపతిగారు కూడా అయన గురించి మంచిగానే చెప్పాడు.

మరి ఈ మోహన్ యెవరో దేవరాజు దుర్మార్గుడంటున్నాడు. ఇది యెంతవరకు నిజం? ఏమిటో అంతా మిస్టరీలా ఉంది అనుకున్నది.

తొమ్మిది గంటలు అవుతుండగా వచ్చాడు దేవరాజు కార్లో.

"భయపడి చూస్తున్నాను ఒక్కదాన్నే యింత యింట్లో" అన్నది మంగళ ఆయన్ని చూడగానే.

"సారీ. ఎర్లీగానే వచ్చేవాడిని. మధ్యలో ఓ ఫ్రెండ్ కలిశాడు. రాత్రి ఇన్సిడెంట్ తర్వాత నువ్వు మరీ భయపడుతున్నట్లున్నావు" అన్నాడు.

"అవును. రండి. వడ్డిస్తాను" అన్నది ఆమె.

"ఐదు నిముషాలు" అని డ్రెస్ మార్చుకోటానికి తన గదిలోకి వెళ్ళాడు దేవరాజు.

ఈ లోపల టేబిల్ మీద అన్నీ అమర్చింది మంగళ. ఆమె ఆ ఇంట్లో చేరినదగ్గర్నుంచీ దేవరాజు బలవంతం మీద ఆయనతోనే కలిసి భోజనం చేస్తున్నది.

దేవరాజు వచ్చి కూర్చున్నాడు.

ఇద్దరికీ వడ్డించింది.

ఆయన్నే చూస్తోంది మంగళ. మోహన్ ఆయన గురించి చెప్పిన మాటలను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటోంది. నమ్మశక్యంగా అనిపించలేదు.

మోహన్ గురించి ఆయనతో చెప్పేయ్యాలనిపించింది. కాని మంగళ చెప్పలేదు. మోహన్ ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. తర్వాతనే తను నిర్ణయించుకోవాలి.

భోజనాలయినాయి.

"నువ్వు రాత్రికి బోల్టులు బిగించి పడుకో. జాగ్రత్త" అన్నాడు దేవరాజు తన గదిలోకి వెళ్ళబోతూ.

"అలాగే. ఒక్కమాట సర్" అన్నది మంగళ.

వెళ్ళబోతున్న ఆయన ఆగిపోయి "ఏమిటి?" అన్నాడు

"మీ అబ్బాయి నరేంద్ర ఈ ఇంట్లో ఉండడా?" అడిగింది.

"నరేంద్రా. ఓ ముఖ్యమయిన పనిమీద బొంబాయి వెళ్ళాడు పదిరోజుల క్రితం. ఇంకో నెలవరకూ తిరిగి రాడు" అని వెళ్ళిపోయాడు దేవరాజు.

అక్కడే నిలబడిపోయింది మంగళ.

6

లోపలకు వచ్చి గది తలుపులను మూసి బోల్టులను బిగించింది మంగళ.

బయటినించి తలుపులను యెవరైనా తెరిచే వీలుందేమోనని చూసింది. ఎక్కడా కనిపించలేదు.

ఇక తన గదిలోకి ఎవ్వరూ రాలేరన్న తృప్తి కలిగిన తర్వాత కిటికీ దగ్గరకు వచ్చింది.

పది గంటలయ్యింది.

గదిలో దీపం వెలుగుతోంది. తెరచివున్న కిటికీలోంచి బయటకు చూసింది.

రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా ఉంది. అప్పుడప్పుడు దూరంగా మెయిన్ రోడ్డుమీద వెడుతున్న వాహనాలు కనిపిస్తున్నాయి.

తోటలో చెట్లు చిన్నగా కదులుతున్నాయి. పువ్వుల పరిమళం గాలిలో కలిసి అన్నివైపులా వ్యాపిస్తోంది.

కొంచెంసేపు కిటికీదగ్గర నిలబడింది. తర్వాత పక్క

మీద పడుకుంది.

నిద్ర రాలేదు.

రాత్రి సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది.

కళ్ళముందు బీరువాచాటున నిలబడిన మనిషి కాలు, చెయ్యి-చేతిలో కత్తి కదిలాయి.

భయం పుట్టింది.

గుండె దడదడలాడింది.

లైటు తీసెయ్యాలనిపించలేదు. అందుకే అలాగే కళ్ళు మూసుకుంది.

ఎప్పటికో నిద్రపోయింది.

ఒంటిగంట దాటిన తర్వాత ఎప్పటికో మెలకువ వచ్చింది.

బాత్ రూంలోకి వెళ్లాలి.

ఎలా?

తలుపు తెరిచి బయటకు వెళితే ఏమవుతుందో? గది బయట ఎవరైనా వున్నారేమో!

రాత్రి వచ్చిన మనిషి తనకోసమే వచ్చి ఉంటే.

ఇవాళ కూడా వస్తాడు.

తలుపులు బిగించి ఉండడంవల్ల బయట తనకోసం కాచుకుని వుండొచ్చు.

ఐతే బయటకు వెళితే తనకు ప్రమాదం తప్పదు.

బయటకు వెళ్ళకుండా ఎలా?

ఆపద తనకోసం పొంచి వుంది.

చాలాసేపు పక్కమీద లేచి కూర్చుని ఆలోచించింది మంగళ.

చివరకు బయటకు వెళ్ళడానికే నిర్ణయించుకుంది.

జాగ్రత్తగా అటూ ఇటూ చూసి వెళ్ళాలనుకుంది.

భయపడుతూనే వచ్చి బోల్టులు తీసి తలుపును కొంచెంగా తెరిచింది. గదిలో వెలుగుతున్న దీపం వెలుతురు బయటకు పడింది.

తొంగి చూసింది లోపలే వుండి.

నిశ్శబ్దంగా వుంది. యెవ్వరూ కనిపించలేదు.

అంతా తన భయం. ఎవ్వరూ లేరు.

చిన్నగా నవ్వుకుని బయటకు వెళ్ళింది.

వెలుతురు సన్నగా పడుతోంది.

బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళి మూడు నిముషాల తర్వాత గదిలోకి వచ్చి తలుపులను మూసి మళ్ళీ బోల్టులను బిగించి పడుకుంది మంగళ.

పడుకున్న అరగంటలో నిద్రపోయింది.

ఆ తర్వాత బీరువా చాటునించి ఓ మనిషి బయటకు రావటం ఆమెకు తెలీదు.

అతను గదిలో ఉన్న లైటును తీసేశాడు. తర్వాత ప్యాంటు జేబులోనించి ఓ కర్చీఫ్ బయటకు తీసి మంగళ ముక్కు దగ్గర ఉంచాడు. కొంచెంసేపట్లో ఆమె స్పృహ కోల్పోయింది.

వెంటనే అతను కిటికీ తలుపులను కూడా మూసేశాడు.

మంగళ గుండెలమీద పమిటను పక్కకు తొలగించాడు. కొంచెంసేపు ఆమె ఎగిరిపడుతున్న గుండెలను చూసి తర్వాత చీరను వూడదీశాడు.

గదిలో వెలుగుతున్న జీరోవాల్టు బల్బు వెలుతురు మసగ్గా ఉంది. ఆ మనిషి మంగళ శరీరాన్ని నిమిరాడు. తర్వాత హుక్స్ తొలగించి ఆమె జాకెట్టును తీసేశాడు. లోపల బ్రా లేదు. అతని కళ్ళు చెదిరాయి. మంగళ మంచి

యవ్వనంలో వుంది.

ఇంకో రెండు నిముషాల్లో ఆమె లోపలి లంగాని కూడా వూడదీశాడు అతను.

మంగళ యిప్పుడు పూర్తి నగ్నంగా తయారయ్యింది.

అతను బీరువా మీదున్న కెమేరాని తీసుకొచ్చాడు.

నగ్నంగా వున్న మంగళ శరీరాన్ని వివిధ కోణాల్లో ఫోటోలు తీశాడు.

తర్వాత ఒక్కొక్కటే బట్టల్ని ఆమెకు తొడిగాడు.

కిటికీ తలుపులను తెరిచాడు.

జీరో వాల్టు బల్బును ఆర్పేసి లైటు వేసి ఆ గదిలో నించి మాయమయినాడు.

ఏమీ తెలీని మంగళ క్లోరోఫాం మత్తులో పడి నిద్ర పోతోంది. కిటికీలోనించి చల్లని గాలి లోపలకు వస్తోంది.

7

ఆ రాత్రి ఏమీ జరగనందుకు మంగళ యెంతో సంతో షించింది. క్రితం రాత్రి వచ్చిన మనిషి తప్పకుండా దొంగ అయి ఉంటాడనుకొంది. తను అనవసరంగా భయ పడింది.

ఉదయం మంగళ దేవరాజు కార్లోనే ఆఫీసుకు వెళు తుంది. సాయంత్రం మాత్రం ఒంటరిగా బస్సులో ఇంటికి వస్తుంది.

ఆరోజు ఆఫీసులో వర్కు అంత యెక్కువగా లేదు. అందుకే నెమ్మదిగా టైపు చేస్తోంది.

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలు కావస్తుండగా ఆమె దగ్గరకు ప్యూను వచ్చి "మీ కోసం యెవరో వచ్చారు." అని చెప్పాడు.

"ఎవరు?"

"ఏమో నాకు తెలీదు. మంగళ గారిని పిలుచురా" అని పంపించాడు.

తప్పకుండా ఆ వచ్చిన మనిషి మోహన్ అయి వుంటాడని అనుకొన్నది.

టైపు చేసిన కాయితాలమీద వెయిట్ ఉంచి బయటకు వచ్చింది.

విజిటర్స్ గదిలో కూర్చుని సిగరెట్టు కాలుస్తున్న మోహన్ కనిపించాడు.

అతను నీట్ గా ఉన్నాడు. నున్నని గడ్డం, అప్పుడే ఇస్త్రీ చేసినట్టున్న బట్టలు. నల్లగా నిగనిగలాడుతున్న షూస్.

"కూర్చో" అన్నాడు మంగళను చూడగానే.

అతని ఎదురుగా కూర్చుంది మంగళ.

"ఇంకా నువ్వు నన్ను నమ్మటంలేదా మంగళా" అని అడిగాడు మోహన్ సిగరెట్ ను అక్కడే టీపాయ్మీద ఉన్న యాష్ట్రేలో కుక్కి.

"మీ మాటలు ప్రవర్తన నాకు ఆశ్చర్యాన్ని అనుమానాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. మీరెవరో నాకు తెలీదు. నేను మీకు తెలుసంటున్నారు. కొత్తవ్యక్తినైన నన్ను 'నువ్వు' అని పిలుస్తున్నారు. అయినా నేను ఆ విషయం గురించి అంతగా పట్టించుకోలేదు. కాని మీరు నా గురించి ఎందుకింత ఇంట్రస్టు తీసుకుంటున్నారో నాకు తెలీదు. పైగా నమ్మశక్యంగాని ఓ విషయాన్ని చెప్పి దాన్ని నమ్మమని నన్ను బలవంతం చేస్తున్నారు.

అసలు దేవరాజుగారు మంచివాడు కాదని మీకెలా తెలుసునో చెప్పండి. ఆధారాలతో రుజువు చేయండి.

అలా కాకుండా మీరు ఎన్ని మాటలు చెప్పినా నేనెలా నమ్మగలను?

కేవలం తన స్నేహితుడు రాసిన ఉత్తరం ఆధారంగా నాకు తన కంపెనీలో ఉద్యోగం ఇచ్చాడు. తన ఇంట్లోనే ఉండమన్నాడు. అటువంటి మనిషి మంచివాడు కాదని దుర్మార్గుడని మీరు చెబుతుంటే నమ్మశక్యంగా లేదు. అసలు ఒక విషయం చెప్పండి. నా గురించి మీ కెందుకింత ఇంట్రెస్టు?" అన్నది మంగళ.

మంగళ అలా మాట్లాడగానే కొంచెంసేపు మోహన్ మాట్లాడలేదు.

"ఆల్ రైట్ నువ్వు నా మాటలు మామూలుగా చెబితే నమ్మవని అర్థమయ్యింది. ఇంక నిజం దాచవలసిన అవసరంలేదు. నేనెవరో నీ గురించి ఎందుకింత ఇంట్రెస్టు చూపిస్తున్నానో చెబుతాను. కాని ఇక్కడ కాదు. ఇక్కడనించి బయటకు వెడదాం. ఎక్కడయినా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు మోహన్.

అతని మొహంలోకి చూసింది మంగళ. ఏదో బాధ పడుతున్నట్టుగా అనిపించింది. సిన్సియారిటీ కనిపించింది.

"ఇప్పుడు మాకు లంచ్ టైమ్ పన్నెండున్నరకు. పదండి ఇప్పుడే ఏదయినా హోటలుకు వెళదాం" అన్నది నిలబడి.

ఆమెకు బాగా ఇంట్రెస్టింగ్ గా వుంది అతను చెప్పబోయేదేమిటో వినాలని.

ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు.

ఆటోలో సెంటర్లో ఉన్న ఓ హోటలుకు వెళ్ళారు.

ఫామిలీ రూములో కూర్చున్నారు.

"చెప్పండి." అన్నది మంగళ.

ఆతను ఏదో మొదలు పెట్టబోయేలో సర్వరు వచ్చాడు. టిఫిన్ కి ఆర్డరిచ్చాడు మోహన్.

"ముందుగా నా గురించి చెబుతాను. నేను బి. కాం., పాసయ్యాను. నాకు తండ్రి లేడు. తల్లి వుంది. ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు. ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు. నిజానికి ఇంటి బాధ్యత అంతా నేనే నిర్వహించాలి. కాని కొంతమంది స్నేహితులవల్ల నేను పనికిరానివాడినయ్యాను. ఇంటి విషయాలు పట్టించుకోకుండా తిరిగాను.

అందువల్ల నా పెద్ద చెల్లెలు సుమతి చదువుతున్న బియ్యేను మధ్యలో నే ఆపేసి ఉద్యోగంకోసం ప్రయత్నించింది. ఎవరో ఒకాయన్ని కలుసుకుంటే ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాడని ఎవరో చెప్పారు. ఆయన పేరు గజపతిరావు. ఆయన ఓ ఉత్తరం రాసి దేవరాజు దగ్గరికి పంపించాడట. దేవరాజు తన కంపెనీలో ఖాళీ లేదని ఇంకో చోట యెక్కడో ఉద్యోగం యిప్పించాడు. కాని తన ఇంట్లో నే వుండమన్నాడుట సుమతిని.

నీలాగనే వుండిపోయింది. కాని పదిహేను రోజుల తర్వాత కనిపించకుండా మాయమయ్యింది. ఈ విషయా లేవీ నాకు తెలీదు. అప్పుడు నేను స్నేహితులతో వూళ్ళు తిరుగుతున్నాను. రెండు నెలల తర్వాత నాకు-చెల్లెలు కనిపించటంలేదని తెలిసింది.

గజపతిరావుని అడిగాను. నాకు తెలీదన్నాడు. దేవరాజు దగ్గరకు వచ్చి ఆయన్ని అడిగాను. "నాకేమీ తెలీదు. నా యింట్లో పదిరోజులు వున్నది. తర్వాత యెవరో స్నేహితురాలు తన యింట్లో వుండమన్నదని వెళ్ళిపోయింది." అన్నాడు. అంతకుమించి తనకేమీ తెలీదన్నాడు.

నేను నా చెల్లెలు సుమతికోసం వెతికాను. పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చాను. అయినా ఉపయోగం లేకుండా పోయింది. సుమతి ఇంతవరకు కనిపించలేదు. ఇది జరిగి ఆరు నెలలయ్యింది. పోలీసులు కూడా సుమతి జాడ తెలుసుకోలేకపోయారు.

నా అనుమానం దేవరాజే నా చెల్లెల్ని ఏదో చేసి చంపేశాడని. ఇప్పుడు నువ్వుకూడా నా చెల్లెలు సుమతి లాగానే దేవరాజు దగ్గరకువచ్చావు. ఆ ఇంట్లో ఉన్నావు. నువ్వుకూడా నా చెల్లెలు లాగా మాయమవుతావేమోనని నా భయం. అనుమానం. అందుకే నిన్ను ఇంతగా హెచ్చరిస్తున్నాను.

ప్లీజ్ నన్ను నమ్ము మంగళా. ఆ దేవరాజు బారినించి తప్పుకో .... లేకపోతే నువ్వు కూడా కనిపించకుండా పోతావు."

మంగళ కళ్ళలో భయం కనిపించింది. అతను చెప్పిన మాటలు వినగానే. అతను చెప్పినదంతా నమ్మశక్యం గానే అనిపించింది. ఇంతకు ముందు జరిగినది తల్చుకుంటే ఒళ్ళు జలదరించింది. బీరువా చాటున మనిషి - చేతిలో కత్తి.

టిఫిన్ చెయ్యబుద్ధి కాలేదు.

కాఫీ తాగింది.

"ఇప్పటికయినా నీకు నా మీద నమ్మకం కుదిరిందా?"

తల వూపింది మంగళ....

అతన్ని పూర్తిగా నమ్మింది. నిజంగా తను గొప్ప ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నానని తెలుసుకుంది.

అలా అనుకోగానే ఆ రాత్రి జరిగిన సంఘటనగురించి అతనితో చెప్పింది మంగళ.

"నిజంగా!" అన్నాడు మోహన్ మంగళ చెప్పింది విని.

అవును భయంతో కేక పెట్టి స్పృహ తప్పాను. కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదురుగా దేవరాజు ఉన్నాడు.

"నో డౌట్. మొత్తానికి ఇందులో ఏదో మిస్టరీ ఉంది. దేవరాజు ఇంట్లో ఏదో జరుగుతోంది. ఈ మిస్టరీ ఏదో తెలుసుకోవాలి." అన్నాడు మోహన్.

"ఎలా?"

"ఇందుకు ఒకటే మార్గం, నువ్వు సాయంత్రం ఆఫీసు నించి రాగానే ఇద్దరం డిటెక్టివ్ జగదీష్ దగ్గరకు వెళదాం. ఈ మిస్టరీని ఆయన తప్పకుండా తేల్చేస్తాడు. నాకు నమ్మకం ఉంది"

"డిటెక్టివ్ జగదీష్ దగ్గరికా. అలాగే. ఆఫీసు వదలగానే వస్తాను."

"నేను ఈ హోటలు బయటే నిలబడి వుంటాను. వచ్చి కలుసుకో."

తల వూపింది మంగళ.

ఇద్దరూ హోటల్లోనించి బయటకు వచ్చారు.

ఆటోలో ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయింది మంగళ. అతను అక్కడే నిలబడిపోయాడు.

8

"ఆశ్చర్యంగా వుంది. నిజంగా ఇదేదో మిస్టరీలావుంది" అన్నాడు డిటెక్టివ్ జగదీష్, మంగళ — మోహన్ చెప్పినదంతా విన్న తర్వాత.

"అవును సర్. పోలీసులకు ఇదంతా చెప్పినా వాళ్ళు సరయిన ఇంట్రెస్టు తీసుకుని ఈ మిస్టరీని తేల్చలేరు. ఇదంతా రహస్యంగా జరగాలి. అందుకే మీ దగ్గరకు

వచ్చాం. ఇలాంటి మిస్టరీ కేసులను మీరు ఫీజుకోసం కాకపోయినా టేకప్ చేస్తారని ఇంతకుముందు విన్నాను" అన్నాడు మోహన్.

నవ్వేడు జగదీష్.

"నేను ప్రయివేటు డిటెక్టివ్ నే కావచ్చు. ఐనా ఇవ్వ గలిగిన వాళ్ళదగ్గరే ఫీజు తీసుకుంటాను. ఈ కేసులో నాకు ఫీజు అవసరంలేదు. నా ఇంట్రస్టుకొద్దీ నేను పరిశోధిస్తాను. ఐనా నా దృష్టిలో ఈ మిస్టరీ తేల్చటానికి ఎంతో టైము తీసుకుంటుందని నేను అనుకోను. ఇంతకు ముందు జరిగినట్టుగా ఈ రాత్రికూడా జరిగితే ఈ రాత్రికే ఈ కేసు ముగుస్తుంది."

"ఈ రాత్రికేనా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది మంగళ.

"అవును. ఇవాళ కూడా ఆ మనిషిని ఎవరో మీరు అనుమానిస్తున్నట్టు దేవరాజే అనుకోండి గదిలోకి వచ్చాడంటే పట్టుకోవచ్చు. ఆ మనిషిని పట్టుకుంటే అంతా తేలిపోతుంది."

"మొన్నటిలాగా ఆ మనిషిని నా గదిలోకి వస్తాడంటారా?"

"ఏమో రావచ్చు. ఎందుకంటే మీ గదిలోకి ప్రవేశించిన మనిషి దొంగతనం కోసం రాలేదని మనం ఇంతకుముందు అనుకున్నాం. ఇంతకుముందు మోహన్ చెల్లెలు సుమతి కూడా 'ఆ ఇంట్లోనే మాయమయింది. కాబట్టి ఆ ఇంట్లోనే యేదో జరుగుతోంది. అటువంటప్పుడు ఒకసారి వచ్చిన ఆ మనిషి మళ్ళీ రావొచ్చు. వస్తాడనుకునే మనం ప్రొసీడ్ అవుదాం."

డిటెక్టివ్ జగదీష్ సిగరెట్ ను యాష్ట్రేలో కుక్కాడు.

"నిజమే. ఇంత జరిగిన తర్వాత మనం ఉపేక్షించ కూడదు." అన్నాడు మోహన్.

"అవును. అందుకే వీలయినంతవరకు ఈ కేసును రాత్రికే తేల్చేద్దాం. మీరు నేను చెప్పినట్టు చెయ్యాండి."

"చెప్పండి ఏం చెయ్యమంటారు?" అని అడిగింది మంగళ ఉత్సాహంగా. డిటెక్టివ్ జగదీష్ ఆ రాత్రికే ఆ కేసును తేల్చేస్తాననటంతో ఆమెకు భయం పోయి ఉత్సాహం కలిగింది.

"మీరు మామూలుగానే భోజనం చెయ్యగానే మీ గదిలోకి వెళ్ళండి. తలుపులు దగ్గరగా వెయ్యాండి. పది గంటలు కావస్తుండగా నేను మోహన్ వస్తాము. లోపల మీ గదిలో మంచం కింద దాగి వుంటాము. మీరు లైటు తీసెయ్యాండి. పడుకోండి. నిద్రవస్తే నిద్రపొండి. తర్వాత సంగతి మేము చూసుకుంటాం."

"ఓ.. కే. అలాగే," అన్నది మంగళ.

"మీ గది ఎక్కడ వుంటుందో ఇంకొక్కసారి వివరంగా చెప్పండి." అన్నాడు జగదీష్ మంగళతో.

చెప్పింది ఆమె.

"ఇక మీరు వెళ్ళండి. దేవరాజుతో మీరు మామూలుగానే ప్రవర్తించండి. మా కోసం ఎదురు చూస్తూ వుండండి."

డిటెక్టివ్ కి థాంక్స్ చెప్పి నిలబడింది మంగళ.

"నేను మంగళను బస్సు ఎక్కించి వస్తాను" అన్నాడు మోహన్.

తల వూపాడు జగదీష్.

మోహన్, మంగళ డిటెక్టివ్ గదిలోనించి బయటకు వచ్చారు.

"ఇప్పుడు నాకెంతో ధైర్యంగా వుంది." అన్నది మంగళ మోహన్‌తో.

బస్టాపు దగ్గరకు వచ్చారు.

"అసలు నా గురించి ఈ ఎంక్వయిరీ అంతా ఎందుకు చేశారు," అన్నది ఆమె నిలబడిన తర్వాత.

"నా చెల్లెయి మాయమయిన తర్వాత నేను దేవరాజు గురించి ఎప్పటికప్పుడు తెలుసుకుంటూనే వున్నాను. అందు వల్లనే నీ గురించి కూడా తెలిసింది."

"మీరు ఈ రోజున మీ చెల్లెలు గురించి చెప్పకుండా వున్నట్లయితే నేను మీరు దేవరాజు గురించి చెప్పిన మాటలు నమ్మేదాన్ని కాదు. ఆ వూబిలో దిగబడిపోయే దాన్ని మీ కెలా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలో తెలీటం లేదు."

"ఫర్వాలేదు కృతజ్ఞత చెప్పుకొనే దారి వేరే ఒక టుంది." అన్నాడతను నవ్వుతూ.

మంగళ ఏదో అనబోయింది. ఇంతలోనే ఆమె ఎక్క వలసిన బస్సు వచ్చింది.

"జాగ్రత్త. సీ ఫర్ బోత్" అన్నాడు మోహన్.

మంగళ బస్సు యెక్కింది తల వూపి.

అతను వెనక్కు వెళ్ళాడు.

9

గూర్ఖా గేట్లో కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు. రాత్రి పది గంటలు దాటింది.

ఇద్దరు మనుషులు గోడ దూకి ఆ ఇంట్లోకి ప్రవేశించటం ఆ నిద్ర మత్తులో వున్న గూర్ఖా గమనించలేదు.

అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. రాత్రి పదిగంటలు అయ్యిందంటే ఆ ప్రాంతంలో అంతగా జన సంచారం వుండదు.

మంగళ గదిలో బెడ్ లైట్ మసగ్గా వెలుగుతోంది. కిటికీ తలుపులు తెరిచే వున్నాయి.

బెడ్ మీద పడుకొని ఆలోచిస్తోంది మంగళ. మంచం కింద డిటెక్టివ్ జగదీష్, మోహన్ పడుకున్నారు.

అందుకే మంగళ ధయిర్యంగా ఆ గదిలో పడుకుంది. ఆ మనిషికోసం యెదురు చూస్తోంది.

తలుపులు దగ్గరకు వేసింది. బోల్టులు బిగించలేదు.

పదకొండు గంటలయ్యింది.

మంచంకింద పడుకొన్న జగదీష్, మోహన్ తలుపుల వైపు చూస్తున్నారు.

ఇంకో పది నిమషాల తర్వాత చిన్నగా ఏదో చప్పుడు వినిపించింది.

జగదీష్ తల తిప్పి బీరువావైపు చూశాడు. బీరువా తలుపు మెల్లగా తెరుచుకుంది. అందులోనించి ఓ ఆకారం లీలగా కనిపించింది.

జగదీష్ ఆశ్చర్యపోయాడు. మంగళ తలుపులకు బోల్టులు వెయ్యకపోవటంవల్ల ఆ రోజు రాత్రి ఆ మనిషి లోపలకు వచ్చాడనుకున్నాడు. అందుకే ఈ రాత్రికి కూడా తలుపులకు బోల్టులను వెయ్యలేదు.

కాని-బీరువాలోనించి అవతలినించి ఆ మనిషి ఎవరో దారి ఏర్పాటు చేసుకున్నాడని తను వూహించలేక పోయాడు.

మంగళకూడా ఆశ్చర్యంగా బీరువాకేసి చూసింది. ఆ గదిలో డిటెక్టివ్, మరో మనషి వున్నారని తెలిసినా భయం కలిగింది. అయినా నిగ్రహించుకుంది.

రెండు నిమషాల తర్వాత బీరువాలోనించి బయటకు వచ్చాడు ఆ మనిషి.

బీరువా తలుపులను మూశాడు.

బెడ్ లైట్ వెలుతురులో ఆ మనిషి కళ్ళు ఎర్రగా మండుతున్న అగ్ని గోళాల్లా కనిపించాయి. ముఖం అతి భయంకరంగా వుంది. మెడలో బుసలుకొడుతున్న త్రాచు. చేతిలో ధగధగ మెరిసే కత్తి.

బీరువాలోనించి బయటకు వచ్చిన ఆకారాన్ని చూసి గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంది మంగళ.

ఆ వింత మనిషిని చూసి డిటెక్టివ్ జగదీష్ మోహన్ కూడా విస్తుపోయారు. వాళ్ళ మొహాల్లో ఆశ్చర్యం కొట్టొచ్చినట్లు కన్పించసాగింది.

ఆ మనిషి కొంచెంసేపు కాలితో నేలమీద చప్పుడు చేశాడు.

జగదీష్‌కి ఆ మనిషి ప్రవర్తన అర్థం కాలేదు. ఎందుకలా కాలితో చప్పుడు చేస్తున్నాడు? దాని అర్థం ఏమిటి? నిద్రపోతున్న మంగళకు మెలుకువ వచ్చేలా చెయ్యటమా?

ఐదు నిముషాలు గడిచాయి.

అతను కాలితో చప్పుడు చెయ్యటం ఆపి వెళ్ళి కిటికీ తలుపులను మూశాడు. తర్వాత స్విచ్ బోర్డు దగ్గరకు వెళ్ళి లైటును వేశాడు.

కళ్ళు మరింత గట్టిగా మూసుకుంది మంగళ.

అతన్ని లైటు వెలుతురులో మరింత స్పష్టంగా చూశాడు డిటెక్టివ్ జగదీష్. మోహన్ కూడా చూశాడు ఆశ్చర్యంగా ఆ మనిషిని. ఇంతకుముందు ఎక్కడా చూడలేదు వాళ్లు.

అతను బీరువా చాటుకు వెళ్ళి సగంవరకు దాక్కున్నాడు. తర్వాత జేబులోనించి ఓ ఖాళీ సీసా తీసి

బీరువా పైన వుంచి దాన్ని కిందకు నెట్టాడు. చప్పుడయింది. గాజు పెంకులు చిందరవందరయినాయి.

ఎంత నిగ్రహించుకున్నా మంగళ వుండలేకపోయింది. మళ్ళీ అదే చప్పుడు. ఆ రాత్రి బీరువా చాటున దృశ్యం కళ్ళముందు కనపడి చప్పుడు కాగానే 'కెవ్వున' అరిచింది.

అంతే. మంచం కిందనించి జగదీష్, బయటకు దొర్లి లేచి ఒక్క గెంతులో బీరువాదగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"భయపడకు మంగళా" అన్నాడు మోహన్ బయటకు వచ్చి.

మోహన్ గొంతు వినగానే బీరువా చాటున నిలబడిన ఆ మనిషి కంగారుపడి దాని చాటునించి బయటకు వచ్చాడు.

వెంటనే ఆతనిమీద పడి చేతిని పట్టుకుని వెనక్కు విరిచాడు జగదీష్. చేతిలోని కత్తి కిందపడి ఖంగున చప్పుడయ్యింది.

అతని మెడలోని పాము కోరలు తీయబడినది. బాధగా అరిచాడు ఆ మనిషి.

"ఎవరు నువ్వు?" అడిగాడు జగదీష్ ఆ చేతిని మెలి తిప్పుతూ.

బాధగా అరుస్తూనే వున్నాడతను.

ఇంతలో మోహన్ వచ్చి ఆ మనిషి మొఖానికి వున్న మాస్క్‌ను లాగేశాడు.

"మీరేనా!" అన్నది మంగళ షాక్ కొట్టిన దానిలా అదిరిపడి.

"ఎవరు ఈయనేనా దేవరాజు?"

"అవును." చెప్పాడు మోహన్.

తల వంచుకొన్నాడు దేవరాజు.

"ఏమిటీ వేషం?" అడిగాడు జగదీష్.

"నువ్వింత నీచుడివనుకోలేదు." అన్నది మంగళ చీదరింపుగా.

దెబ్బతిన్నవాడిలా చూశాడు దేవరాజు.

"మొత్తానికి బలే ఏర్పాటు చేసుకున్నారు దేవరాజుగారూ. ఇంతకీ ఏమిటి ప్లాను? మంగళను చంపటమేనా?" అడిగాడు జగదీష్-దేవరాజును అసహ్యంగా చూస్తూ.

"మీరెవరు?" అడిగాడు దేవరాజు.

"డిటెక్టివ్ జగదీష్."

"ఇంతకీ ఇదంతా మీరెందుకు చేస్తున్నారో చెబుతారా?"

ఒక్కనిముషం దేరాజు మాట్లాడలేదు. తర్వాత చిన్నగా అన్నాడు.

"చెబితే మీరు నమ్మరేమో. నాకు పదేళ్ళక్రితం కారు యాక్సిడెంటయింది. కొన్ని నరాలు దెబ్బతిన్నాయి. నేను సంసార జీవితానికి పనికిరానని డాక్టర్లు నిర్ణయించారు. ఈ విషయం తెలిసిన నా భార్య కారు డ్రయివర్‌తో అక్రమ సంబంధం ఏర్పరచుకుంది. ఈ విషయం నేను గ్రహించాను. కాని తెలియనట్లు వూరుకున్నాను.

ఆమెను హత్య చెయ్యాలనుకున్నాను. అయితే ఆమెకు తెలియకుండా కాదు. తెలిసేలా భయపెట్టి చెయ్యాలనుకున్నాను. మాస్కును తయారు చేయించాను. ఒకరోజు రాత్రి ఆమె నిద్రపోతుండగా గదిలో ఫ్లవర్ వాజ్‌ని ఎత్తునించి కింద పడేశాను. ఆ చప్పుడికి ఆమె ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచింది. ఎదురుగా మాస్క్ ధరించిన నేను కత్తి పట్టుకుని నిలబడ్డాను.

అంతే. నా భార్య భయంతో కళ్ళు పెద్దవిచేసి అరవటానికి నోరు తెరచింది. కాని అరవలేదు. భయంతో అలాగే బిగుసుకుపోయి చచ్చిపోయింది. నేను హత్య చెయ్యవలసిన అవసరం లేకుండా సరిపోయింది.

అప్పటినించే నాలో ఓ విచిత్రమయిన ప్రవృత్తి ఏర్పడింది. వయసులో వున్న ఆడవాళ్ళను అలాగే భయపెట్టి చంపాలనుకోవటం.

ఆ కోరిక మొదటిసారిగా గజపతిరావు ద్వారా పంపించబడిన మోహన్ చెల్లెలు సుమతి తీర్చింది. నన్ను బీరువా చాటున చూడగానే భయంతో అరవబోయి చచ్చిపోయింది. ఆ శవాన్ని నేను ఇంటివెనుక పూడ్చిపెట్టాను. అందరికీ ఎప్పుడో నా ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయిందని చెప్పాను.

అయితే నా కొడుకు నరేంద్రకు ఈ విషయాలేవీ తెలీదు. వాడిని కంపెనీ పనులమీద వూళ్ళకు పంపిస్తూ వుంటాను. వాడు ఇంట్లో వుంటే బహుశ నాకు యిటువంటి అవకాశం కలగకపోవచ్చు.

గజపతిరావుకి కూడా నా విషయం తెలీదు. అందుకే మంగళను నా దగ్గరకు ఉద్యోగం కోసం పంపించాడు. అందమైన మంగళను చూడగానే మళ్ళీ నాలో ఆ విచిత్రమైన కోరిక బలంగా చెలరేగింది. అందుకే ఆమెకు ఉద్యోగం ఇచ్చి ఈ ఇంట్లోనే వుండమని ఈ గది ఇచ్చాను.

ఈమెనుకూడా భయపెట్టి చంపామనుకున్నాను. కాని కుదరలేదు. ఈమె చనిపోయిన తర్వాత ఎక్కడెక్కడ కత్తితో పొడవాలో కూడా ముందుగానే ఫోటోల మీద గుర్తు పెట్టుకున్నాను.

"ఫోటోలమీదా? ఏ ఫోటోలు?" ఆశ్చర్యపోయి

వింటున్న జగదీష్ అడిగాడు.

"నిన్న రాత్రి మంగళకు మత్తుమందు వాసనచూపించి స్పృహ పోగానే నగ్నంగా చేసి కొన్ని ఫోటోలు తీశాను. ఆ ఫోటోలమీద ఎక్కడెక్కడ ఆమె శరీరం మీద కత్తితో పొడవాలో గుర్తు పెట్టుకున్నాను.

ఎందుకంటే నాకు ఆడదాని శరీరమంటే ఓ విధమైన కసి యేర్పడింది. నా అశక్తతవల్ల, నా భార్య ప్రవర్తన వల్ల. అందుకే ఇలా చెయ్యటం. నా భార్య చనిపోయిన తర్వాత అట్లాగే చేశాను. సుమతిని కూడా అలాగే చేశాను. మంగళను కూడా అలా చేద్దామనే అనుకున్నాను కాని మీ జోక్యంవల్ల కుదరలేదు. పట్టుబడ్డాను.

నేను నేరస్థుడిని. అంతేకాదు, మహా పాపిని. నాకు నేనే శిక్షించుకుంటాను. ప్లీజ్. ఆ కత్తిని ఇలా ఇవ్వండి. నా గుండెల్లో పొడుచుకుంటాను" అన్నాడు దేవరాజు.

మోహన్ ముహం కోపంతో ఎర్రబడింది తన చెల్లెలు సుమతి ఎంత ఘోరంగా చనిపోయిందో వినగానే.

మంగళ మొహం భయంతో పాలిపోయింది తను ఎటువంటి చావుకు గురి అయ్యేదో తల్చుకుంటే.

"సారీ. ఎవరికి వాళ్ళు శిక్షలు విధించుకుంటే చట్టం ఎందుకు? మీ నేరాలకు ఎటువంటి శిక్ష విధించాలో కోర్టుకు తెలుసు. కోర్టు విధించే శిక్షను అనుభవించండి. అదే మీ నేరాలకు ప్రతిఫలం," అన్నాడు డిటెక్టివ్ జగదీష్ ఫోన్ వైపు నడుస్తూ.

—:ఐపోయింది:—